

Frases curtes, pauses llargues...

Parlar d'en Josep Ma. Esquirol és una satisfacció. Que el Josep Ma. Esquirol hagi vingut a parlar a la gent de RELLÀ, amb nosaltres, un privilegi. Hem gaudit de la seva xerrada i la seva companyia.

Ha vingut a parlar del seu darrer llibre *Humà més humà: una antropologia de la ferida infinita*. És un misteri imaginar com podem entendre i estendre el pensament que hi ha en aquest llibre només en una estona, ens caldrà més temps.

És un pensador -penso que un gran pensador- que ens condueix a fer-nos pensar: Potser vol dir tot allò que ja han dit altres abans que ell. Això no tindria massa novetat. Al meu entendre, sí que és una novetat, fixar-nos en com ho diu. Ens porta a dimensionar les paraules més senzilles i a fer-les protagonistes del seu pensament més profund. La tècnica que hi aplica també és senzilla però molt entretinguda. Les defineix, es a dir, en desfà l'ambigüitat; les aparella, les fa duals, és a dir, no entren en polisèmies; les explica, és a dir, en limita les aplicacions... Les fa seves i per a ell.

Quan les deixa elles mateixes tornen al seu lloc perquè venen d' un lloc, no venen d'enlloc; i es mantenen i esperen una altra sortida. Són paraules de la comunicació ordinària, col·loquial, espontània, habituals i comunes a qualsevol parlant. Són així les seves paraules i expliquen els més profund pensament de l'humà. Aquest mateix pensament que abans altres pensadors ja han estudiat i explicat.

No faré pas una interpretació ni un resum del llibre ni de la seva xerrada. Això, si per cas, un altre dia. Només vull deixar la reflexió que m'ha *afectat* més: **el valor de les paraules pot arribar a abastir els més grans pensaments**. Les paraules podrien ser com aquell carter que un dia ens porta una novetat, potser una gran sorpresa no esperada, però molt celebrada. Així, les seves paraules arriben, sorprenen amb missatges no esperats, però celebrem allò que diuen.

M'ha agradat molt trobar dualitats com *cel i terra, dia i nit, perdó i promesa, cant i silenci, néixer i morir, cobertura i curvatura* - i tantes com en deixo!- en un context de reflexió de *l'humà més humà*. Aparellades i precises li serveixen per tal d'explicar aquest pensament profund més enllà d'allò que definirien en el seu context ordinari, habitual... I a més a més, no acabariem mai perquè el pensament no té dimensió i les paraules al seu servei són inesgotables i per a ell, rigoroses. És per això que, després, se'n van i esperaran una altra sortida!

Finalment vull transcriure unes paraules textuales seves de la pàgina 101. M'atreveixo a dir que de manera simultània, hi descobreixo un gran pensador, un cantor de les paraules i ara, un poeta. Llegiu-ho sinó i penseu si m'acosto a això que vull dir:

Sé que en la tempesta muda de la nit he rebut consol de les siluetes del xiprer i del vell campanar. Sé que ambdós canten. Canten salms. Reprodueixen el salms que els habiten. Salms que, entonats durant segles, han penetrat en cadascun dels anells de l'arbre i en cadascun dels blocs petris el campanar. Sé que aquest ressò durarà fins molt enllà. I sé que mentre duri el ressò hi haurà esperança. Sé, en resum, que hi ha persones habitades per salms i salms habitats per persones . I que això és el cant.

Repeteixo ara el títol d'aquest text que també són paraules seves: **Frases curtes, pauses llargues...** (pàg. 166)

Gràcies, Josep Ma. Acabo com he començat i repeteixo que parlar del Josep Ma. Esquirol és una satisfacció. També hi he trobat un gaudi; un bon gust...

Maria ALTISENT.